

VERSES POLC

Szerkeszti: Dr. Molitorisz Pál

Dr. Szitó Balázs: Szarvasi emlékek

A Szent István Egyetem Víz- és Környezetgazdálkodási Kara 2009. szeptember 9-i évnyitóján kedves élményben volt részünk. Berta Dániel, elsőéves hallgató elszavalta a Budapesten élő szarvasi öreggazdász, Szitó Balázs *Szarvasi emlékek* c. nagyobb lélegzetű, gondolatokban gazdag versét. A megható költemény megérintette a hallgatóságot, sokan érdeklődtek a szerző személye iránt.

Szitó Balázs neve ismeretlen volt a résztvevők előtt, ezúton röviden bemutatom a szerzőt.

Dr. Szitó Balázs

A Bihar megyei Hencidán lévő Kódomb-tanyán született 1925. január 17-én. Édesapja gazdasági cseléd volt. Elemi, majd a polgári iskoláit Berettyóújfaluban végezte, kitűnő eredménnyel. Középiskolai tanulmányait Kachelman Kurt igazgatósága idején, 1939-ben – immár több mint hetven éve – kezdte meg a szarvasi Tessedik Sámuel Középfokú Gazdasági Tanintézetben, a képzés teljes ideje alatt tandíjmentességet élvezett. 1943-ban végzett. A háborús események megakadályozták tanulmányai folytatását, 1944 végén a leventékkel Németországba vitték. 1945 áprilisában amerikai fogságba esett, s 1946 februárjában került haza. 1949-ben a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Agrárközgazdasági Karára iratkozott be, s 1953-ban kitüntetéssel végzett. Doktori címet a *Magyarország mezőgazdasági kivitele* c. disszertációjával szerzett 1962-ben. E munkája a következő évben nyomtatásban is megjelent. Több mint harminc éven át az Országos Tervhivatal munkatársa volt, mint a mezőgazdasági főosztály osztályvezetője vonult nyugállományba.

A most közzétett versét 2008 decemberében, vasdiplomájának átvétele alkalmából írta. Felidézi a meghatározó szarvasi diákéveket, a felkészülés, a felnőtté válás korszakát. A vers minden sorából szeretet és vágyakozás árad a letűnt szarvasi évek, hangulatok, tanárai, diáktársai és a kedves, meghitt helyszínek iránt. Eltöpreng a múlt időről, az iskolai élményekről, örömeikről, bánatokról, a jövőről, magáról az emberi sorsról. Megbékélve, derűlélekkel gondol a közelítő őszre, s mintegy válaszként szívében ekkor is egy vidám gazdásznotha csendül fel.

Dr. Szitó Balázs pályájával és e versével is méltó módon róttá le háláját az Alma Maternek. Köszönjük a szívhez szóló, megható költeményt.

Szarvasi emlékek

Öreggazdász! Ha egyszer majd erre jársz,
Régi iskolára oly könnyen rátalálsz.
Emlékét örökké szívedben hordozod,
Ifjúkorodban évekig ez volt az otthonod.

Még gyerek voltál, mikor kapuján beléptél,
Az évek során felnőtté itt értél.
Sok szép reményedet rejtik e falak,
Mít megálmodtál diákéveid alatt.

Mint anya gyermekére, rád úgy vigyázott,
Ha ellene vétettél, ő megbocsátott.
Számodra tudást bőkezűen adott,
Légy büszke, hogy fiává fogadott.

Óvott, tanított és emberré nevelt,
S mint te őt, téged soha el nem felejt.
Hű Alma Mater! Százéves nemsokára!
Kérd Isten áldását erre az iskolára.

Öreggazdász! Ha egyszer majd erre jársz,
Tanáraid közül már senkit nem találsz.
Testük földbe, lelkük mennybe költözött,
Ám szellemük örökdik e falak között.

Megérzed, ha szemük fentről rád tekint,
S te a régi kisdíák leszel megint.
A kopott padhoz lépnek, hol egykor ültél,
Számon kéri: az Életre jól felkészültél?

A sok jó tanácsot mind megfogadtad,
Azokat utódaidnak hüen továbbadtad?
Most is hallod tanáraid bölcs szavát:
Szeresd az embereket és e gyönyörű hazát!

Már elhallgattak, lezárták szemüket,
De haló porukban is áldod nevüket.
Sírjuknál fogadd: őket sosem felejtéd!
És ne szégyelld, ha értük könnyed ejted.

Öreggazdász! Ha egyszer majd erre jársz,
A régi cimborákra – lehet – hiába vársz.
Tablódon a képeket meghatva nézed,
Kedves alakjukat sorra felidézed.

Régen láttátok egymást, Istenem, de rég!
Már azt sem tudhatod, élnek-e még.
Találkoztok-e valaha, sok jó barát
Itt, ezen a földön, vagy csak „odaát”?

Emlékezzetek az első gazdászbálra,
Vidám vonulásokra, a Sárgulásra.
Örökre összekötnek a szép szarvasi évek,
Nagy kár, hogy vissza már sohase térnek.

Földi létetek, ha egyszer majd véget ér,
Fáradt testetek a földbe pihenni tér,
Felsejlenek a boldog diákévek,
S halkan felcsendül egy vidám gazdászének.

Öreggazdász! Ha egyszer majd erre jársz,
A régi kedves helyekhez hamar etalálsz.
Rád csodálkoznak – látod – mind megismert,
Az utcák, a házak és a csodás Pepi-kert.

Íránytű nem kell, lábad arra tart,
Hol árnyas fáival várt a Körös-part,
A liget, – sétányán de sokszor jártál –,
A festett pad, hol egykor egy lányra vártál.

És még mennyi minden! – ha volna több idő,
De elszálltak az évek s fogytán az erőd.
Megöregedtél, le nem tagadhatod,
Közeleg az ősz, de volt szép tavaszod.

Életedre az alkony gyenge fényei borulnak,
Az emlékek is már egyre halványulnak.
Hogy elfelejtet-e? Ugye nem hiszed?
Égi utadra mind magaddal viszed.

Berta Dániel a verset szavalja